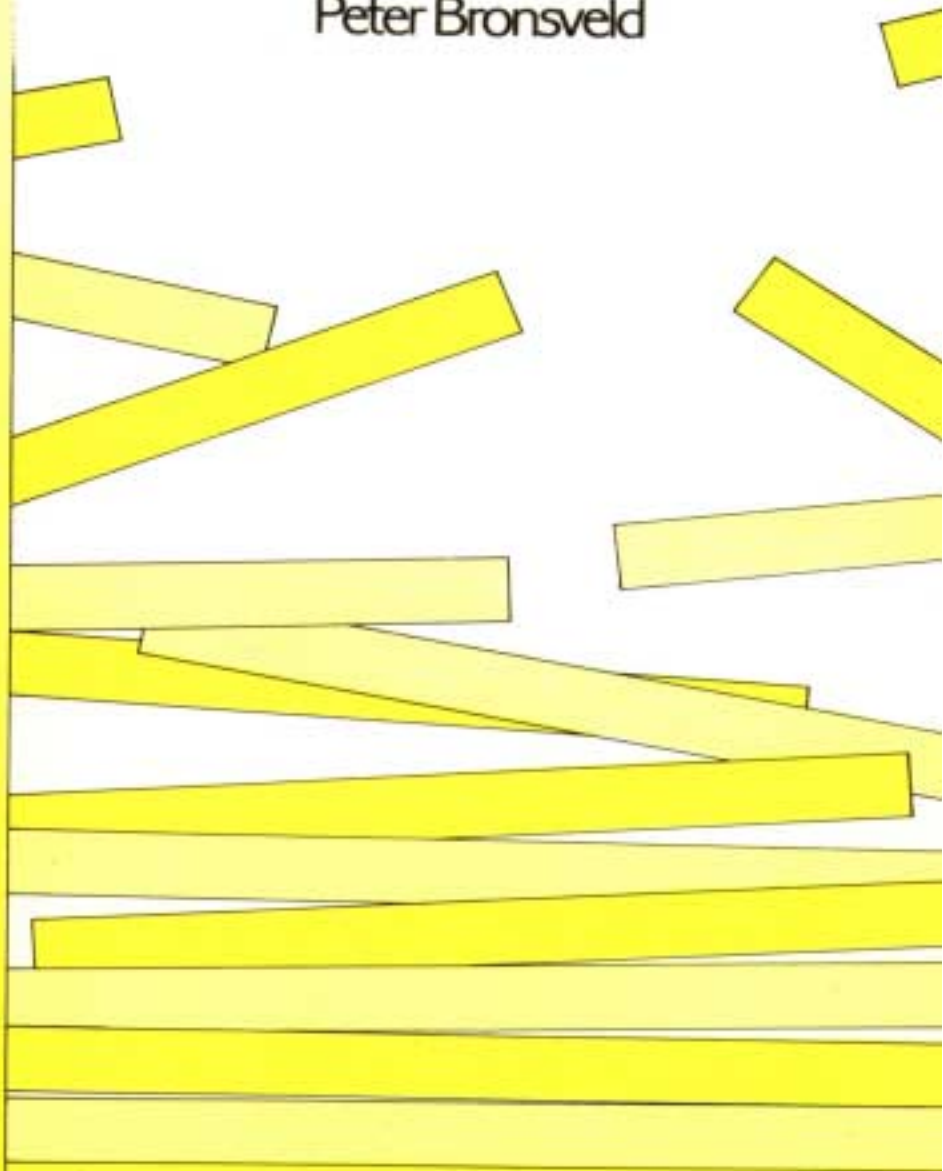

Kracht van Omhoog

Basisstudies 4

Peter Bronsveld

Basisstudies 4

Peter Bronsveld

- Het Koninkrijk Gods
- Wonderen en tekenen
- Handoplegging
- Wereldsgezindheid
- De gave van het geven
- Voorbede

WWW.RHEMAPRINT.NL

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Bronsveld, Peter

Basisstudies / Peter Bronsveld

Gorinchem: Kracht van Omhoog

4: Het Koninkrijk Gods, wonderen en tekenen, handoplegging, wereldsgezindheid,
de gave van het geven, voorbede

Met lit.opg.

ISBN 90-6261-524-4

SISO 255 UDC 242

Trefw.: geloofsleven.

basis studie

het koninkrijk Gods

Wie moeite doet om na te gaan wat de boodschap is geweest, die de evangelieverkondigers van het Nieuwe Testament gebracht hebben, ontdekt onmiddellijk één ding: zij brachten de boodschap van het ‘Koninkrijk Gods’.

Jezus en het Koninkrijk

De Meester zelf koos voor zijn verkondiging de komst van het Koninkrijk als zijn voornaamste onderwerp:

- ‘En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea *om het evangelie Gods te prediken*, (en Hij zeide): De tijd is vervuld en *het Koninkrijk Gods is nabijgekomen*. Bekeert u en gelooft het evangelie’ (Marcus 1:14 en 15).

In feite deed Jezus niet anders dan de boodschap van het Koninkrijk Gods prediken, gedurende de drie jaren dat Hij rondreisde in het gehele land Israël:

- ‘Ook aan de andere steden *moet Ik het evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden*’ (Lucas 4:43).

Toen Jezus na zijn opstanding regelmatig aan zijn discipelen verscheen, vormde opnieuw het Koninkrijk Gods het belangrijkste thema van hun gesprekken:

- ‘...aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende *en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft*’ (Handelingen 1:3).

De eerste christenen en het Koninkrijk

Geen wonder, dat de ‘prediking van het Koninkrijk Gods’ in de tijd van de eerste gemeente, de belangrijkste opdracht van Jezus' volgelingen vormde. Zo predikte een evangelist als Filippus dezelfde boodschap:

- ‘Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, *die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte*, heten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen’ (Handelingen 8:12).

Ook een apostel als Paulus koos zich ‘de prediking van het Koninkrijk’ als belangrijkste opdracht voor zijn bediening - tot aan het einde van zijn loopbaan toe. Op zijn laatste ‘zendingsreis’ nam hij afscheid van de gemeenten die hij stichtte met de woorden:

- ‘En nu, zie, ik weet, dat gij allen, *onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk*, mijn aangezicht niet meer zien zult’ (Handelingen 20:25).

De aard van het Koninkrijk

Sprekend van het Koninkrijk Gods, dan is het niet moeilijk te beseffen wie de Koning van dit rijk is: God zelf,

samen met zijn Zoon, wie alle macht gegeven werd in hemel en op aarde. Zo herkende de apostel Johannes in een visioen Jezus als zijn Koning:

- ‘En Hij heeft op zijn kleed en op zijn dij geschreven de naam: *Koning der koningen en Here der heren*’ (Openbaring 19:16).

Jezus zelf is de Koning in dit Koninkrijk Gods. Geen Koning echter zonder troon, van waar hij zijn heerschappij uitoefent. Ook Koning Jezus beschikt over een troon. Hij nam deze in bij zijn ‘Hemelvaart’:

- ‘*Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is* en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij en ziet en hoort. Want David is niet opgevaren naar de hemelen, maar hij zegt zelf: *De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand*, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten’ (Handelingen 2:33-35).

De troon van David waarop Jezus Zich zette, bevindt zich in de hemel; het is de troon van God zelf! Jezus' troon is niet van deze wereld, zoals ook zijn Koninkrijk niet van deze wereld is. Van

deze bovenaardse dimensie van Gods Koninkrijk getuigde Jezus al eerder tegenover zijn rechter Pilatus:

- ‘Pilatus dan keerde terug in het gerechtsgebouw en riep Jezus en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der joden? Jezus antwoordde: *Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden mijn dienaars gestreden hebben, opdat ik niet aan de joden zou worden overgeleverd; nu echter is mijn Koninkrijk niet van hier*’ (Johannes 18:33 en 36).

Het Koninkrijk dat Jezus en zijn volgelingen verkondigden, was niet politiek of nationaal maar geestelijk van aard:

- ‘En op de vraag der Farizeeën, wanneer het Koninkrijk Gods komen zou, antwoordde Hij hun en zeide: Het Koninkrijk Gods komt niet zo, dat het te berekenen is; ook zal men niet zeggen: zie, hier is het of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u’ (Lucas 17:20 en 21).

De tekenen van het Koninkrijk

Gods Koninkrijk is geestelijk van aard. De komst van het Koninkrijk Gods is dan ook niet in de zichtbare wereld

waar te nemen. Het wordt gevestigd in de onzienlijke wereld, wanneer Jezus daar zijn heerschappij uitoefent. Maar het valt wel te herkennen aan hetgeen Gods heerschappij in mensenlevens praktisch uitwerkt. Jezus getuigde daarvan:

- ‘Indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen’ (Matteüs 12:28).

Als Johannes de Doper zich afvraagt of de boodschap van de komst van Gods Koninkrijk wel in Jezus is vervuld, dan wijst de Heer hem op de uitwerking van zijn prediking in levens van mensen:

- ‘En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet: *blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie*’ (Matteüs 11:4 en 5).

Later zou ook de apostel Petrus wijzen op de uitwerking van Jezus' verkondiging als Gods Gezalfde. Door Jezus' bediening vestigde God zijn Koninkrijk.

‘God heeft Hem met de Heilige Geest en met kracht gezalfd. *Hij is rondgegaan, weldoende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren; want God was met Hem*’ (Handelingen 10:38).

Bevrijd voor het Koninkrijk

De heerschappij die God door middel van zijn Koninkrijk uitoefent, wordt openbaar waar de macht van de vijanden van dit Koninkrijk - satan en zijn engelen - wordt verbroken. Ze manifesteert zich ook waar mensen bevrijd worden en zich vrijwillig onder Gods heerschappij voegen. Geen Koninkrijk immers zonder onderdanen:

- ‘*Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde*’ (Kolossenzen 1:13).

Geboren in het Koninkrijk

Om onderdaan in Gods Koninkrijk te kunnen zijn, moet men daar (geestelijk) in geboren worden. Door bekering en geloof geeft de mens God gelegenheid hem innerlijk tot leven te wekken, zodat hij zich Gods heerschappij bewust kan worden, en een plaats in zijn rijk mag innemen.

- ‘Ons (heeft Hij), hoewel wij dood waren door de overtredingen mede

levend gemaakt met Christus, *en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten in Christus Jezus*’ (Efeziërs 2:5 en 6).

Wie zich tot God keert, mag een totale levensverandering ondergaan, waardoor Gods Koninkrijk realiteit voor hem wordt:

- ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het *Koninkrijk Gods* niet zien. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het *Koninkrijk Gods* niet binnengaan’ (Johannes 3:3 en 5).

Het volk van het Koninkrijk

Wie door de wedergeboorte deel gaat uitmaken van Gods Koninkrijk, zal ontdekken dat hij in dat rijk niet de enige onderdaan is - samen met anderen vormt hij het volk van de Koning:

- ‘Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt hen voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; *en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en*

tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde' (Openbaring 5:9 en 10).

Als onderdanen van Gods Koninkrijk zullen Gods kinderen zich dan ook bewust moeten zijn van de gezamenlijke taak die zij in dat rijk vervullen. Individualisme is dit Koninkrijk vreemd:

- '*...en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt'* (Openbaring 1:6).

Kennis van het Koninkrijk

Wie door de wedergeboorte de realiteit van Gods Koninkrijk is gaan zien en ervaren, mag nu ook rekenen op geestelijk inzicht in de wetten die voor het leven onder Gods heerschappij van kracht zijn. God wil hem de nodige geestelijke wijsheid en kennis schenken, waarmee hij als waardig onderdaan van dat rijk kan leven:

- 'En de discipelen kwamen en zeiden tot Hem: *Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen? Hij antwoordde hun en zeide: Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven'* (Matteüs 13:10 en 11).

- 'Daarom is *iedere schriftgeleerde, die een discipel geworden is van het Koninkrijk der hemelen, gelijk aan een heer des huizes, die uit zijn voorraad nieuwe en oude dingen tevoorschijn brengt'* (Matteüs 13:52).

De kracht van het Koninkrijk

Hoewel het Koninkrijk van God zich niet in uiterlijke zaken manifesteert, is het toch aanwezig met een geestelijke vitaliteit die steeds verder in deze wereld doorwerkt:

- '*Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar'* (Matteüs 11:12).
- 'Het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar *in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest'* (Romeinen 14:17).

Verdrukking om het Koninkrijk

Waar God met zijn Koninkrijk door middel van zijn kinderen in deze wereld het rijk van satan is binnengedrongen om dit terneer te werpen en zijn heerschappij te vestigen, lijden Gods dienstknechten

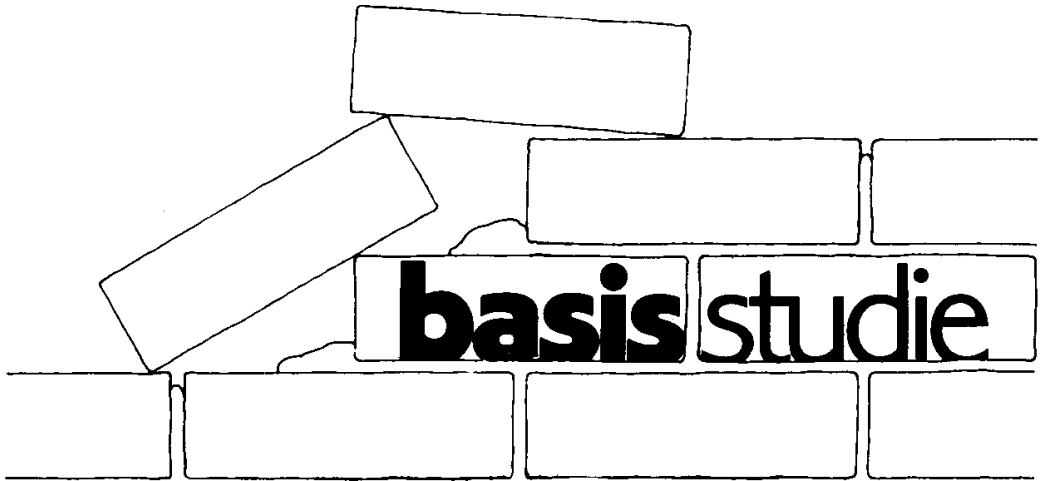
vaak verdrukkingen terwille van dat Koninkrijk:

- ‘...zodat wij zelf over u roemen bij de gemeenten Gods, vanwege uw volharding en uw geloof onder al uw vervolgingen en de verdrukkingen, die gij doorstaat: een bewijs van het rechtvaardige oordeel Gods, *dat gij het Koninkrijk Gods waardig geacht zijt, voor hetwelk gij ook lijdt*’ (2 Tessalonicenzen 1:4 en 5).

De overwinning van het Koninkrijk

Uiteindelijk echter zal de aanwezigheid van Gods Koninkrijk in deze wereld zegevieren, en zullen zijn onderdanen als koningen met Hem heersen:

- ‘Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen?’ (1 Korintiërs 6:2 en 3).
- ‘*Indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen*’ (2 Timoteüs 2:12).

wonderen en tekenen

De komst van het Koninkrijk

Waarom wonderen en tekenen? Zij vormen even zovele bewijzen voor de komst van het Koninkrijk Gods. Zo sprak Jezus van de bevrijding van bezetenen:

- ‘Indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, *dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen*’ (Matteüs 12:28).

De tekenen en wonderen die Jezus deed, vormden een concrete bevestiging van het evangelie dat Hij predikte. Toen volgelingen van Johannes de Doper bij Hem kwamen met de vraag of Hij de verwachte Messias was, wees Hij op wonderen en tekenen:

- ‘Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij gezien en gehoord hebt: Blinden worden ziende, lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt, armen ontvangen het evangelie’ (Lucas 7:22).

Medewerkers

Reeds tijdens zijn eigen bediening maakte Jezus zijn volgelingen duidelijk dat ook zij, net als Hij, bij de verkondiging van het evangelie wonderen en tekenen zouden mogen verwachten:

- ‘Toen riep Hij de twaalfen samen en *gaf hun macht en gezag over alle boze geesten en om zieken te genezen*. En Hij zond hen uit om

het Koninkrijk Gods te verkondigen en genezingen te doen' (Lucas 9:1,2).

Het verrichten van wonderen en tekenen werd niet tot de twaalf apostelen beperkt, ook anderen werden geroepen om Jezus' medewerkers te zijn:

- 'Daarna wees de Here nog tweeënzeventig aan en Hij zond hen twee aan twee voor Zich uit naar alle steden en plaatsen, waar Hij zelf komen zou. En Hij zeide tot hen: .... als gij in een stad komt, waar men u ontvangt, eet wat u wordt voorgezet, *en geneest de zieken, die er zijn, en zegt tot hen: Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen...* En de tweeënzeventig zijn teruggekeerd met blijdschap en zeiden: Here, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam' (Lucas 10:1,2,8,9,17).

Opdracht aan alle gelovigen

Wonderen en tekenen zouden ook deel mogen uitmaken van de beleving van al Gods kinderen:

- 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, *de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere*

nog dan deze, want ik ga tot de Vader' (Johannes 14:12).

- 'Als tekenen zullen deze dingen *de gelovigen volgen*: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden' (Marcus 16,17,18).

De eerste christenen

De ervaring van de eerste christenen kwam volkomen overeen met hetgeen Jezus gezegd had over de tekenen die zij zouden doen:

- 'Doch zij gingen heen en predikten overal, *terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden'* (Marcus 16:20).

Ook de apostel Paulus onderkende het belang van wonderen en tekenen in zijn bediening:

- 'Ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen *door woord en daad, door kracht van tekenen en wonderen,*

door de kracht des Geestes' (Romeinen 15:18,19).

- 'Ook ben ik, toen ik tot u kwam, broeders, niet met schittering van woorden of wijsheid u het getuigenis van God komen brengen. Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd. Ook kwam ik in zwakheid, met veel vrezende beven tot u; mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met meeslepende woorden van wijsheid, maar met betoon van geest en kracht' (1 Korintiërs 2:1-4).

Wonderen en tekenen vormden onder de eerste christenen een goddelijke bevestiging van de waarheid van het evangelie:

- 'Hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd, *terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten en door de Heilige Geest toe te delen naar zijn wil*' (Hebreeënen 2:3,4).

Bewijs van zending

Wonderen en tekenen dienen om Jezus' aanspraken op het goddelijke karakter van zijn zending kracht bij te zetten, en geloof te wekken:

- 'Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven - zeide Hij tot de verlamde: Tot u zeg Ik, sta op, neem uw matras op en ga naar uw huis' (Marcus 2:10,11).
- 'Indien Ik de werken mijns Vader niet doe, gelooft Mij niet, *doch indien Ik ze doe en gij Mij toch niet gelooft, gelooft dan de werken, opdat gij weten en erkennen moogt, dat de Vader in Mij is en Ik in de Vader*' (Johannes 10:37,38).
- '... Jezus, de Nazoreeër, een man u van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden verricht heeft...' (Handelingen 2:22).

Goddelijk gezag

Wonderen en tekenen verlenen de boodschap van het evangelie goddelijk gezag:

- 'En zij stonden versteld over zijn leer, want Hij leerde hen als gezaghebbende, en niet als de schriftgeleerden.... En allen werden

zeer verbaasd, zodat zij elkander vroegen, zeggende: *Wat is dit? Een nieuwe leer met gezag!* Ook de onreine geesten geeft Hij bevelen en zij gehoorzamen Hem!’ (Marcus 1:22,27).

De eerste christenen beseften dat wonderen en tekenen vrijmoedigheid scheppen voor de verkondiging:

- ‘En nu, Here, let op hun dreigingen en geef uw dienstknechten *met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken, doordat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilige knecht Jezus*’ (Handelingen 4:29,30).
- ‘En door de handen der apostelen geschiedden *vele tekenen en wonderen onder het volk*’ (Handelingen 5:12).

Een levende Heer

Wonderen en tekenen leveren een bewijs voor de opstanding van Jezus Christus, zijn bovennatuurlijk ingrijpen toont aan dat Hij werkelijk leeft:

- ‘*En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er*

was grote genade over hen allen...’ (Handelingen 4:33).

- ‘En de Leidsman ten leven hebt gij gedood, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan wij getuigen zijn. En op het geloof in zijn naam heeft zijn naam deze, die gij ziet en kent, sterk gemaakt; en het geloof door Hem heeft hem dit volkomen herstel gegeven in u aller tegenwoordigheid’ (Handelingen 3:15,16).

Aantrekkingskracht

Wonderen en tekenen zullen mensen onder het gehoor van het evangelie brengen, en hun harten openen:

- ‘*En Hem volgde een grote schare, omdat zij de tekenen zagen, die Hij aan zieken verrichtte*’ (Johannes 6:2).
- ‘En toen de scharen Filippus hoorden en de tekenen zagen, die hij deed, *hielden zij zich eenparig aan hetgeen door hem gezegd werd.* Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze onder luid geroep uit en vele verlamden en kreupelen werden genezen’ (Handelingen 8:6,7).

Jezus verheerlijkt

Wonderen en tekenen brengen de mens tot verheerlijking van de naam van Jezus:

- ‘En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig, en hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen, *lopende en springende en God lovende....* De God van Abraham en Isaak en Jakob, de God onzer vaders, heeft *zijn knecht Jezus verheerlijkt*’ (Handelingen 3:7,8,13).
- ‘... *allen verheerlijkten God om hetgeen er geschied was*; want de mens, aan wie dit teken der genezing verricht was, was boven de veertig jaar’ (Handelingen 4:21,22).

De gaven van de Geest

Wie wonderen en tekenen wil zien, zal zich voor alles open moeten stellen voor de gaven, die Gods Geest aan elk van zijn kinderen mee wil delen:

- ‘Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Want aan de een wordt door de Geest gegeven... *geloof door dezelfde Geest en aan*

de ander gaven van genezingen door die ene Geest; aan de een werking van krachten...’ (1 Korintiërs 12:7-10).

Ontplooiing

Ook al heeft men bepaalde Geestesgaven ontvangen, dan nog zal men ze ook moeten leren gebruiken en ontwikkelen:

- ‘Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten. Behartig deze dingen, leef erin, opdat aan allen blijke, dat gij vooruitgaat’ (1 Timoteüs 4:14,15).

Vrijheid

Willen wonderen en tekenen onder Gods kinderen openbaar worden, dan zal er in hun bijeenkomsten een sfeer van openheid voor de tegenwoordigheid van de Heer en de leiding van Gods Geest moeten zijn:

- ‘De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, is vrijheid. En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot

heerlijkheid, immers door de Here,
die Geest is' (2 Korintiërs 3:17,18).

Geloof

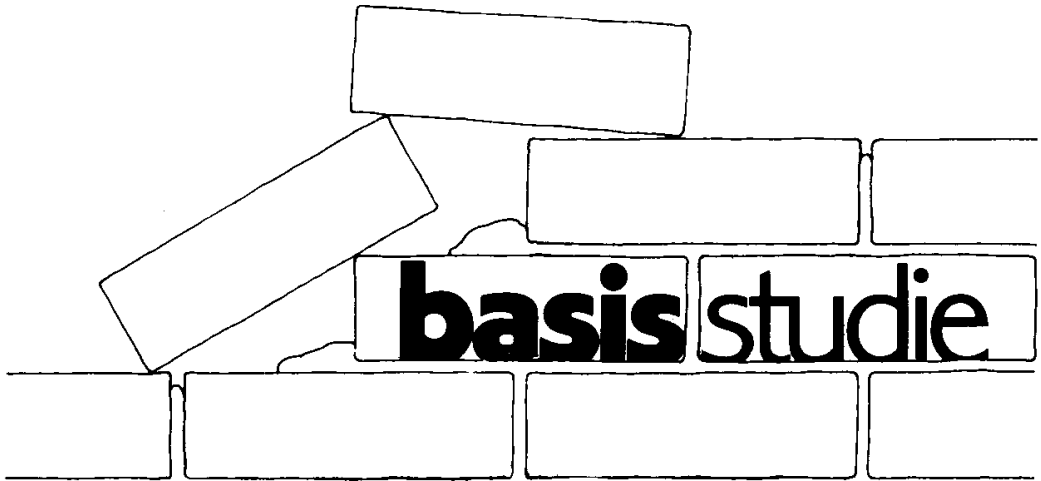
Wie wonderen en tekenen wil ervaren,
zal moeten vertrouwen dat de kracht
daartoe door Gods Geest reeds in
principe in hem aanwezig is, en dat
deze bereid is op zijn gebed en geloof
het 'onmogelijke' mogelijk te maken:

- 'Hem nu, die blijkens de kracht,
welke in ons werkt, bij machte is
oneindig veel meer te doen dan wij
bidden of beseffen, Hem zij de
heerlijkheid in de gemeente,
(Efeziërs 3:20,21).

Vrijmoedigheid

Het evangelie van het Koninkrijk zal
gepredikt moeten worden, vanuit een
vrijmoedig vertrouwen dat de Heer
door tekenen en wonderen mee wil
werken:

- *Zij verkeerden daar dan geruime
tijd, vrijmoedig sprekende in
vertrouwen op de Here, die
getuigenis gaf aan het woord zijner
genade en tekenen en wonderen
door hun handen deed geschieden'*
(Handelingen 14:3).
- 'Want ik schaam mij het evangelie
niet; want het is een kracht Gods tot
behoud' (Romeinen 1:16).

handoplegging

Handoplegging neemt in het leven van een jonge christen een belangrijke plaats in. Wie een goede basis voor zijn geloofsleven wil leggen, zal moeten weten wat deze 'handeling' inhoudt. Handoplegging behoort bij het 'eerste onderwijs aangaande Christus':

- 'Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God, van een leer van dopen en *van oplegging der handen*, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel' (Hebreeëen 6:1,2).

Als men iemand de handen oplegt, maakt men zich met dit gebaar één met de persoon waarvoor men bidt.

Wanneer de handen opgelegd worden, komen in de onzienlijke wereld de krachten van de Heilige Geest in beweging en manifesteren zich de wetten van Gods Koninkrijk. Het is door deze wetten dat Gods zegen in het leven van de gelovige werkzaam wordt:

- 'Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods' (Romeinen 8:2).

Door wie en voor wie?

Wie mogen de handoplegging toepassen? In principe is dit 'gebaar' het voorrecht van elke gelovige. Het is niet toevallig dat Jezus zijn discipelen bij zijn afscheid de opdracht gaf handen op te leggen en daar grote beloften van heling en herstel aan verbond:

- ‘Als tekenen zullen deze dingen *de gelovigen* volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; *op zieken zullen zij de handen leggen* en zij zullen genezen worden’ (Marcus 16:17,18).

Mag men iedereen zonder meer de handen opleggen? De apostel Paulus geeft vanuit zijn praktijkervaring aan, dat een dienstknecht van de Heer in deze de nodige terughoudendheid dient te betrachten. Men kan wel bereid zijn voor de ander onder handoplegging Gods genade af te bidden, maar deze zal daar klaar voor moeten zijn:

- ‘Wie in zonde leven, moet gij in aller tegenwoordigheid bestraffen, opdat ook de overigen ontzag hebben. Ik betuig u voor God en voor Christus Jezus en voor de uitverkoren engelen, dat gij daaraan de hand houdt, zonder vooroordeel en zonder iets te doen uit vooringenomenheid. *Leg niemand overijld de handen op, heb ook geen deel aan de zonden van anderen*, houd u rein’ (1 Tim. 5:20-22).

Genezing

Oplegging der handen tot genezing behoorde tot de methode van Jezus. Menigmaal legde Hij zieken de handen op:

- ‘En Hij kon daar geen enkele kracht doen; *alleen genas Hij enige zieken door handoplegging*. En Hij verwonderde Zich over hun ongelooft’ (Marcus 6:5,6).

Blijkbaar was de ‘handoplegging’ waarbij Gods genade direct via zijn Zoon doorstroomde, de enige wijze waarop Hij deze ongelovigen nog bereiken en overtuigen kon. Desondanks bleven deze mensen bij hun ongelooft. Gewoonlijk diende Jezus' aanraking tot ondersteuning van het gezagswoord dat Hij uitsprak; zoals bij de reiniging van een melaatse:

- ‘*En Hij strekte de hand uit en raakte hem aan* en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij rein van zijn melaatsheid’ (Mattheüs 8:3).

Opmerkelijk is de beschrijving die de verschillende evangelisten geven van de genezing van de schoonmoeder van Petrus. Bij Lucas ligt het accent op het feit dat Hij de ziekte als een weerstrevende, demonische macht

bestrafte. Marcus zegt nadrukkelijk dat Jezus haar de handen oplegde.

Blijkbaar kan dit samen gaan:

- ‘De schoonmoeder van Simon nu was bevangen door zware koorts en zij riepen zijn hulp voor haar in. En Hij ging aan het hoofdeinde staan en bestrafte de koorts en deze verliet haar. Onmiddellijk stond zij op en diende hen’ (Lucas 4:38,39).
- ‘En Hij kwam naderbij, *vatte haar hand* en richtte haar op. En de koorts verliet haar en zij diende hen’ (Marcus 1:31).

Ook onder de eerste christenen nam handoplegging tot genezing een belangrijke plaats in:

- ‘En *door de handen der apostelen* geschiedden vele tekenen en wonderen onder het volk’ (Handelingen 5:12).

Bevrijding

Er zijn ziektemachten die het lichaam aantasten, maar ook zondemachten die het zielenleven vervormen. Jezus kwam om de mens van beide te bevrijden. Als Hij door de satan gekwelden die tot Hem kwamen de handen oplegde, werden deze machten gedwongen te wijken:

- ‘Toen de zon onderging, brachten allen, die zieken hadden, lijdende aan allerlei kwalen, dezen tot Hem. *Hij legde ieder van hen afzonderlijk de handen op* en genas hen. *Van velen voeren ook boze geesten uit*, roepende en zeggende: Gij zijt de Zoon van God’ (Lucas 4:40,41).

Als Lucas in de Handelingen beschrijft hoe er door de handen der apostelen vele wonderen en tekenen verricht werden, noemt hij in één adem zowel *zieken als gebonden* die door deze handeling bevrijding ontvingen:

- ‘En ook de menigte uit de steden rondom Jeruzalem stroomde toe en bracht zieken *en door onreine geesten gekwelden mede*. *En zij werden allen genezen*’ (Handelingen 5:16).

Ontmoet Jezus een vrouw die gebonden is door een geest van zwakheid, dan spreekt Hij een woord van bevrijding over haar uit en legt haar de handen op:

- ‘Toen Jezus haar zag, sprak Hij haar toe en zeide tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw zwakheid; en *Hij legde haar de handen op*, en terstond richtte zij zich op en zij verheerlijkte God.... Maar de Here antwoordde hem en zeide .... Moest

deze vrouw, die een dochter van Abraham is, *welke de satan, zie, achttien jaar gebonden had*, niet losgemaakt worden van deze band op de sabbatdag?' (Lucas 13:12,15,16).

Doop in de Geest

Jezus is de Doper met de Heilige Geest en vele gelovigen ontvangen deze ervaring door hun persoonlijk geloof. Wij lezen evenwel ook hoe de eerste christenen elkaar de handen oplegden tot het verkrijgen van deze zegen:

- 'Toen nu de apostelen te Jeruzalem hoorden, dat Samaria het woord Gods had aanvaard, zonden zij tot hen Petrus en Johannes, die, daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de Heilige Geest mochten ontvangen. *Toen legden zij hun de handen op en zij ontvingen de Heilige Geest.* En toen Simon zag, dat door de handoplegging der apostelen de Geest werd gegeven, bood hij hun geld aan' (Handelingen 8:14,15,17,18).

Ook Paulus ontving onder handoplegging, vlak na zijn bekering, de doop in de Heilige Geest. God toonde Ananias - een broeder uit de gemeente te Damascus - in een visioen,

dat hij gebruikt zou worden om onder handoplegging met Paulus voor deze zegen te bidden:

- 'En de Here zeide tot hem: Sta op en ga naar de straat, die de Rechte heet, en vraag ten huize van Judas naar iemand uit Tarsus, genaamd Saulus, want zie, hij is in gebed en hij heeft in een gezicht een man, genaamd Ananias, zien binnenkomen *en Hem de handen opleggen*, opdat hij weer zien kon. En Ananias ging heen en kwam in het huis, *en hij legde hem de handen op* en zeide: Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, opdat gij weer zoudt zien *en met de Heilige Geest vervuld* worden' (Handelingen 9:11,12,17).

Ook Paulus zelf paste oplegging der handen toe bij het gebed om de volheid van de Geest voor twaalf dopelingen in Efeze:

- 'Toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden' (Handelingen 19:6).

Bediening

Bij de oplegging der handen wordt een zegen overgedragen. Men wordt op

deze wijze in aanraking gebracht met de kracht Gods. In het bijzonder gelovigen die tot een geestelijk ambt geroepen zijn, zullen door de handoplegging een speciale toerusting voor dit geestelijk ambt mogen ontvangen. De eerste gemeente heeft de gewoonte gekend om de gelovigen, die een bepaalde bediening ontvingen op deze wijze toe te rusten. Zo koos de gemeente in Jeruzalem een aantal ‘diakenen’:

- ...hen stelden zij voor de apostelen, die, na gebeden te hebben, *hun de handen oplegden*’ (Handelingen 6:6)

Ook Timotheüs, die het werk van een evangelist en leraar deed, waren de banden opgelegd door de gezamenlijke oudsten en ook nog door Paulus zelf:

- ‘Veronachtzaam *de gave* in u niet, *die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten*’ (1 Timotheüs 4:14).
- ‘Om die reden herinner ik u eraan, de gave Gods aan te wakkeren, *die door mijn handoplegging in u is*. Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid’ (2 Timotheüs 1:6,7).

Ook bij de ‘inzegening’ van de eerste zendingen werden de handen opgelegd:

- ‘En terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, *en legden hun de handen op en lieten hen gaan*’ (Handelingen 13:2,3).

Opdracht

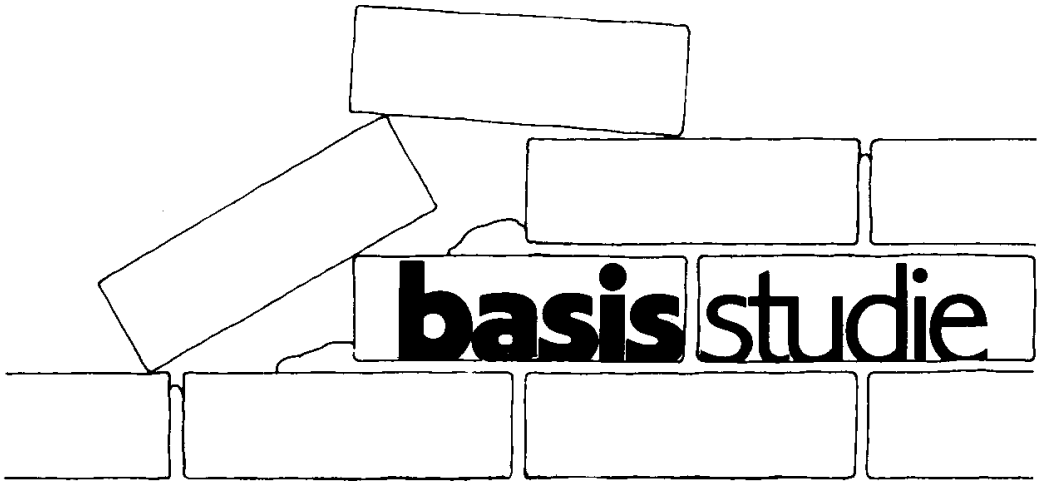
Ruim veertig dagen na de geboorte van Jezus, trokken zijn ouders naar Jeruzalem om daar hun kind ‘de Here voor te stellen’ of, zoals enkele vertalingen hebben, ‘om Hem op te dragen aan de Heer’. Toen zij de tempel binnenkwamen ‘om met Hem te doen overeenkomstig de wet’ ensceneerde de hemelse Vader zelf een opdrachtdienst door de godvruchtige Simeon juist op dat moment eveneens daar te brengen:

- ‘En hij kwam door de Geest in de tempel. En toen de ouders het kind Jezus binnenbrachten om met Hem te doen overeenkomstig de gewoonte der wet, *nam ook hij het in zijn armen en hij loofde God*’ (Lucas 2:27,28).

Ook Jezus Zelf heeft tijdens zijn leven vele malen de kinderen op deze wijze gezegend onder handoplegging:

- ‘Toen werden kinderen tot Hem gebracht, *opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden .....* En Hij *legde hun de handen op* en vertrok van daar (Mattheüs 19:13,15).
- ‘En zij brachten de kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken.... En Hij *omarmde ze en hun de handen opleggende*, zegende Hij ze’ (Marcus 10:13,16).

Zoals Jezus de kinderen zegende, onder handoplegging, zo mogen gelovige ouders hetzelfde bij hun kinderen doen. Op deze wijze brengen zij het klimaat van Gods Koninkrijk met zijn vrede, gerechtigheid en blijdschap in de Heilige Geest over hun nageslacht en beschermen zo hun kinderen tegen de aanvallen van het rijk der duisternis.

wereldsgezindheid

Wereldsgezindheid! De bijbel spreekt van 'liefde voor de tegenwoordige wereld':

- 'Demas heeft mij *uit liefde voor de tegenwoordige wereld* verlaten' (2 Timotheüs 4:10).

Wereldsgezindheid is: zó in het natuurlijke bestaan opgaan, dat er eigenlijk voor God geen plaats meer is:

- 'Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem' (1 Johannes 2:15).

God verlangt naar onze onverdeelde aandacht en toewijding. Aan ons de keus Hem deze te schenken:

- 'Overspeligen, weet gij niet, dat de vriendschap met de wereld

vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God. Of meent gij, dat het schriftwoord zonder reden zegt: De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloersheid?' (Jakobus 4:4,5).

Zelfzucht en demonie

Wie zijn verlangens uitsluitend richt op zijn natuurlijke bestaan, komt met zijn 'liefde voor de wereld' automatisch onder het beslag van de satan:

- 'Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt *overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de*

kinderen der ongehoorzaamheid....'
(Efeziërs 2:1,2).

- 'Indien gij echter bittere naijver en zelfzucht in uw hart hebt, beroemt u dan niet en liegt niet tegen de waarheid. Dat is niet de wijsheid, die van boven komt, *maar zij is aards, ongeestelijk, duivels....'* (Jakobus 3:14,15).

Wie uitsluitend voor *déze* wereld leeft, moet zich bewust worden dat hij leeft voor een wereld waarvan de satan de overste is (Johannes 14:30):

- 'Wij weten, dat wij uit God zijn *en de gehele wereld in het boze ligt'* (1 Johannes 5:19).

Morele verwording

De mens werd geschapen om vanuit de gemeenschap met God zijn natuurlijk bestaan in te richten naar diens bedoelingen. Waar dit ontbreekt, komt elk mens van kwaad tot erger:

- 'Waar naijver en zelfzucht heerst, daar is wanorde en allerlei kwade praktijk' (Jakobus 3:16).
- 'Dit zeg ik dan en betuig ik in de Here, dat gij niet langer moogt wandelen zoals ook de heidenen wandelen, in de ijdelheid van hun denken, verduisterd in hun verstand, *vervreemd van het leven*

Gods om de onwetendheid, die in hen heerst, om de verharding van hun hart. Zij hebben zich immers in hun verdoving overgegeven aan de losbandigheid om gretig winst te slaan uit allerlei onreinheid'
(Efeziërs 4:17-19).

- 'Want er is tijd genoeg voorbijgegaan met het volbrengen van *de wil der heidenen*, toen gij wandeldet in allerlei losbandigheid, begeerten, dronkenschap, brassen, drinken en onzedelijke afgoderij. Daarom bevreemdt het hen, dat gij u niet met hen stort in diezelfde poel van liederlijkheid, en zij belasteren u' (1 Petrus 4:3,4).
- 'Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want *de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben'* (2 Timotheüs 11-5).

Bevrijding

Wie in deze wereld onder het beslag van de boze leeft, heeft bevrijding nodig. De claim die de satan op zijn natuurlijk bestaan heeft, moet verbroken worden:

- ‘...de Here Jezus Christus, die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, *om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld*, naar de wil van onze God en Vader’ (Galaten 1:4).
- ‘Door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, *ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst*’ (2 Petrus 1:4).

Door Jezus' kruisdood verloor de aantrekkingskracht die de wereld op de mens uitoefent aan betekenis:

- ‘Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in *het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld*’ (Galaten 6:14).

Toewijding

De Heer biedt bevrijding van de overheersing van de wereld in het leven van zijn kinderen. Zij zelf echter zullen heel bewust moeten zoeken naar een

levensstijl waarin deze vrijheid wordt uitgewerkt:

- ‘Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen, *om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerten verzakende*, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven’ (Titus 2:11,12).

Van Gods kinderen wordt een dagelijkse keus gevraagd aangaande de wijze waarop zij leven willen in deze wereld:

- ‘Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen, dat *gij u onthoudt van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel*’ (1 Petrus 2:11).
- ‘Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen met dezelfde gedachte, dat, wie naar het vlees geleden heeft, onttrokken is aan de zonde, *om niet meer naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God de tijd, die nog rest in het vlees, te leven*’ (1 Petrus 4:1,2).
- ‘Doet de Here Jezus Christus aan *en wijdt geen zorg aan het vlees, zodat begeerten worden opgewekt*’ (Romeinen 13:14).

- ‘En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, *maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken*, opdat gij moogt onderkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene’ (Romeinen 12:2).

‘Wereldvreemd’ leven?

Het geheim van het leven van Gods kinderen is dat zij de juiste prioriteiten weten te stellen. In deze overgave aan de bedoelingen van de Heer vinden zij het ware leven - geluk en harmonie in hun natuurlijk bestaan:

- ‘Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, *zal het bewaren ten eeuwigen leven*’ (Johannes 12:25).

God heeft als een goede Vader het beste met zijn kinderen voor. Leven zij binnen de beperkingen die Hij hun voor hun eigen bestwil stelt, dan komen ze aan niets te kort:

- ....God, *die ons alles rijkelijk ten gebuike geeft*, om wél te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig en mededeelzaam’ (1 Timotheüs 6:17b,18).

Waar het de satan niet gelukt Gods kinderen door ‘liefde tot de wereld’ te overheersen, zet hij hen soms aan, het leven in deze wereld op een vrome, maar ongezonde manier te verachten:

- ‘Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de wereld leefdet, geboden opleggen: raak niet, smaak niet, roer niet aan; dat alles zijn dingen, die door het gebruik teloorgaan. zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen. Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn *eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde (en dient slechts) tot bevrediging van het vlees*’ (Kolossenzen 2:20-23).

Soberheid

Gods kinderen overschatten de waarde van het natuurlijke leven niet, zij onderschatten dat evenmin:

- ‘Dit bedoel ik, broeders: de tijd is kort. Tenslotte, laten zij, die een vrouw hebben, zijn als zonder vrouw; die wenen, als weenden zij niet; die blijde zijn, als waren zij niet blijde; die kopen, als zouden zij er niets van behouden; die van

de wereld gebruik maken, als zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken. *Want het uiterlijk van deze wereld is bezig te verdwijnen*' (1 Korintiërs 7:29-31).

- *'Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig. Alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten knechten.* Het voedsel is voor de maag en de maag voor het voedsel, en God zal zowel het een als het ander teniet doen. Maar het lichaam is niet voor de hoererijs, doch voor de Here, en de Here voor het lichaam' (1 Korintiërs 6:12,13).

Kortom, heel het natuurlijke bestaan van de gelovige dient onder het beslag van Gods Geest te komen:

- *'Of gij dus eet of drinkt, of wat ook doet, doet het alles ter ere Gods'* (1 Korintiërs 10:31).

Overwinnen

Op drie basisbehoeften van de mens doet de wereld voortdurend een appèl: op zijn behoefte om zijn lichamelijke te beleven, op de behoefte om over bezittingen te beschikken, en op de behoefte om in deze wereld respect af te dwingen. Op zichzelf zijn deze behoeften niet verkeerd, maar zij zullen ons tot zonde

worden, wanneer wij ons leven er door laten overheersen:

- *'Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in Hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld'* (1 Johannes 2:15,16).

Zo hoort bijvoorbeeld de sexuele beleving Gods kinderen niet te overheersen:

- *'Onthoudt dat elkander niet, tenzij met onderling goedvinden (en) voor een bepaalde tijd, om u te wijden aan het gebed, maar om daarna weder samen te komen, opdat niet de satan u verzoeke wegens uw gemis aan zelfbeheersing'* (1 Korintiërs 7:5).

Ook de zorg om het aardse bezit hoort een ondergeschikte plaats in te nemen:

- *'Maakt u dan niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleden? Want naar al deze dingen gaat het zoeken der heidenen uit. Want uw*

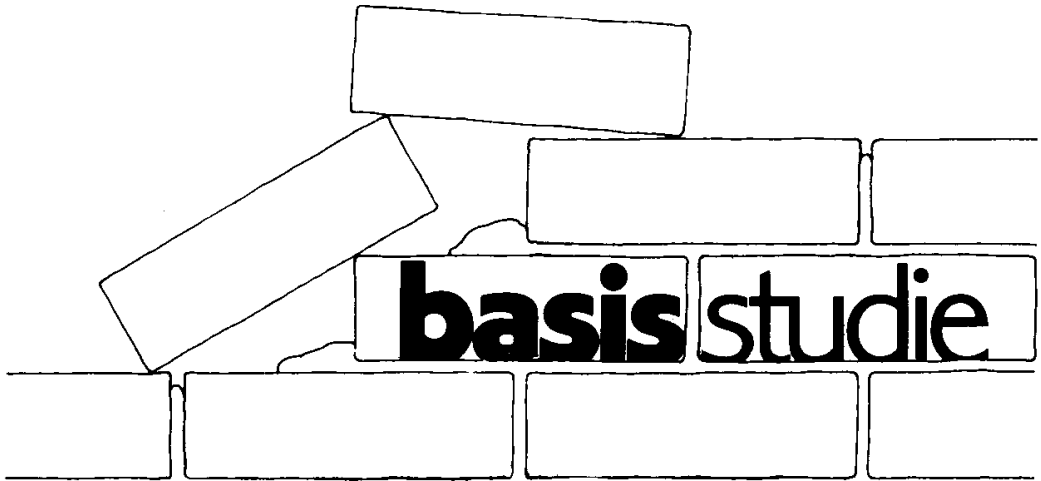
hemelse Vader weet dat gij dit alles
behoeft' (Mattheüs 6:31,32).

Evenzo zal de mentaliteit van Gods
volk gekenmerkt worden door -
nederigheid in plaats van een hovaardig
leven':

- *'Omgordt U allen jegens elkander
met nederigheid, want God
wederstaat de hoogmoedigen, maar
de nederigen geeft Hij genade.
Vernedert u dan onder de machtige
hand Gods, opdat Hij u verhoge te
zijner tijd' (1 Petrus 5:5,6).*

Voor hen die zo willen leven, geldt:

- *'De wereld gaat voorbij en haar
begeren, maar wie de wil van God
doet, blijft tot in eeuwigheid' (1
Johannes 2:17).*

de gave van het geven

God is goed. Wie zou het wagen daaraan te twijfelen? De vraag is echter: hoe openbaart die goddelijke goedheid zich dan? Op velerlei wijzen, Maar één springt er toch duidelijk uit: God gééft!

- 'Iedere gave die goed en elk geschenk dat volmaakt is, daalt van boven neder, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer' (Jacobus 1:17).

De Heer wil dat zijn kinderen op Hem beginnen te lijken. Dat zij leren te geven, te vergeven, te zegenen, zoals Hij dat doet:

- 'Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is.... Gij dan zult volmaakt

zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' (Matteüs 5:44, 48).

Zonder deze bereidheid om in het geven 'navolgers Gods' te worden, zijn onze religieuze inspanningen van weinig waarde. Vandaar dat de 'rijke jongeling' die heel zijn leven de wet in al haar onderdelen onderhouden had, kreeg te horen:

- 'Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij' (Matteüs 19:21).

De oerzonde

In feite ligt één van de motieven tot de zondeval in de zucht naar bezit. Niet dat het verkeerd zou zijn over dingen de vrije beschikking te hebben, maar

verkeerd is alles te willen bezitten, koste wat het kost.

Vanuit zijn ongebreidelde bezitsdrang bleek de mens nu bereid de gemeenschap met God op het spel te zetten:

- ‘En de vrouw zag, dat de boom goed was om van te eten, *en dat hij een lust was voor de ogen....* en zij nam van de vrucht en at’ (Genesis 3:6).

Vanaf die dag zou de ‘lust der ogen’, de begeerte om zich te koesteren aan het verworven bezit en de status die dit met zich meebrengt, de hele maatschappij beheersen:

- ‘Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, *de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is* niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid’ (1 Johannes 2:16,17).

Waar de mens in het Oude Testament nu de weg tot God weer terug begint te vinden, blijkt deze bereid de waarde van zijn bezit te relativiseren door te géven. Abraham - en hij is tenslotte de vader der gelovigen - is daar het

klassieke voorbeeld van. Met blijdschap deelt hij zijn bezit met Gods dienstknecht die hem zegt:

- ‘En Melchizédek, de koning van Salem, bracht brood en wijn; hij nu was een priester van God, de Allerhoogste.... en hij (Abraham) gaf Hem van alles de tienden’ (Genesis 14:18,20).

Wie geeft, erkent dat God de Gever van al het goede is, en dat zijn bezit slechts een pand vertegenwoordigt dat Hem werd toevertrouwd:

- ‘De Here, uw God, zal u zegenen in heel uw oogst en in al het werk uwer handen, zodat gij waarlijk vrolijk kunt zijn.... Maar hij zal dan niet met lege handen voor het aangezicht des Heren verschijnen: ieder naar zijn vermogen, naar de zegen die de Here, uw God, u gegeven heeft’ (Deuteronomium 16:15,17).

Geven is gééstelijk

Ook in het Nieuwe Testament geldt dit goddelijke principe van het geven. Gods kinderen laten daarbij tevens zien dat zij naar hogere dingen zoeken, naar de gééstelijke waarden voor hun geloofsleven:

- ‘Verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven. Maakt u beurzen, die niet oud worden, een schat, die nooit opdraakt, in de hemelen, waar geen dief bij komt en geen mot ze schaadt. Want waar uw schat is. daar zal ook uw hart zijn’ (Lucas 12:33,34).

De houding van Gods kinderen tegenover geld en goed heeft - hoe vreemd dit ook mag klinken - veel met hun gééstelijke instelling te maken. Wie ‘geestelijke gaven’ ontvangen wil, zal bereid moeten zijn ‘natuurlijke gaven’ te schenken:

- ‘Wie in zeer weinig onrechtvaardig is, is ook in veel onrechtvaardig. Indien gij dus niet getrouw geweest zijt ten aanzien van de onrechtvaardige Mammon, *wie zal u dan het ware goed toevertrouwen?*’ (Lucas 16:10,11).

Waarachtige overgave aan de Heer leidt altijd tot praktische toewijding aan de naaste: die twee gaan samen. in verband met hun bereidheid om de financiële zorg voor de armen in Jeruzalem op zich te nemen, getuigt Paulus over de gemeenten in Macedonië:

- ‘Zij deden, dat getuig ik, wat zij konden, ja meer dan dat, en zij vroegen, met alle aandrang, uit eigen beweging van ons de gunst, *deel te mogen nemen aan het dienstbetoon voor de heiligen*, en zij gaven zich - zoals wij niet hadden durven verwachten - *eerst aan de Here en door de wil van God ook aan ons*’ (2 Corinthiërs 8:3-5).

Gode welgevallige offers

Het Nieuwe Verbond kent geen bij de wet geregelde tempeldienst. Maar toch is er ook in de gemeente van Jezus Christus sprake van ‘offers’ die uiting geven aan dankbaarheid en aanbidding in het hart van Gods kinderen: *offers Gode welgevallig, hun gaven.*

- ‘Alles is aangezuiverd, nu ik van Epafroditus het door u gezondene ontvangen heb, *een welriekend, een aangenaam, Gode welgevallig offer*’ (Filippenzen 4:18).

Niet alleen de gave zelf, maar ook de gesteldheid van het hart bepaalt daarbij de waarde van het offer dat we aan Hem opdragen:

- ‘Een ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want

God heeft de blijmoedige gever lief' (2 Corintiërs 9:7).

Kanalen van zegen

Het voorrecht om te geven schenkt de Heer zijn kinderen om hen te leren op Hem te vertrouwen voor hun materieel welzijn:

- 'Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten of drinken, of over uw lichaam, waarmee gij het zult kleden.... *Zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden*' (Matteüs 6:25,33).

God zegent zijn kinderen, opdat zij op hun beurt een zegen kunnen zijn: door te geven!

- 'Wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten.... Hij nu die zaad verschaft aan de zaaier en brood tot spijze, *zal u uw zaaisel verschaffen en vermeerderen*, en het gewas uwer gerechtigheid doen opschieten, *terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid*, welke door onze bemiddeling dankzegging aan God bewerkt' (2 Corintiërs 9:6,10,11).

God is een goede God. Hij schenkt ons voldoende om zelf een bestaan te hebben en daarvan ook nog aan anderen door te geven:

- 'Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, moet gij bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop gevestigd te houden niet op onzekere rijkdom, doch op God, *die ons alles rijkelijk ten gebruike geeft, om wél te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig en mededeelzaam*' (1 Timotheüs 6:17,18).

Aandacht voor elkaar

Gods gevende goedheid gaat naar ons uit. Vandaar dat Hij ook aandacht schenkt aan onze materiële behoeften. De Heer verwacht nu dat ook zijn kinderen leren aandacht voor elkaar te hebben:

- 'Laten wij dus, daar wij de gelegenheid hebben, doen wat goed is voor allen, maar inzonderheid voor onze geloofsgenoten' (Galaten 6:10).
- 'Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in Hem?' (1 Johannes 3:17).

- ‘En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welbehagen’ (Hebreeën 13:16).

God geeft, dat is zijn wezen. Vandaar dat Hij ook ‘Geestesgaven’ schenkt, waardoor Hij zijn zegeningen voor geest, ziel en lichaam doorgeeft: genezing, profetie, wijsheid, kennis.... Maar ook ons materieel welzijn heeft zijn aandacht, vandaar dat er ook een Geestesgave (!) van het ‘geven’ bestaat:

- ‘Wij hebben nu *gaven*, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: .... *wie meedeelt*, in eenvoud...., *wie barmhartigheid* bewijst, in blijmoedigheid’ (Romeinen 12:6,8).

Geven voor Gods Koninkrijk

Een van de heerlijkste voorrechten van Gods kinderen is om met hun materiële mogelijkheden zich in te zetten voor de verkondiging van het evangelie:

- ‘Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij, die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van het altaar? *Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het evangelie de regel gesteld, dat zij*

van het evangelie leven’ (1 Corinthiërs 9:13,14).

Hetzelfde principe is van toepassing op hen die zich in de gemeente aan een herderlijke taak wijden:

- ‘De oudsten, die goede leiding geven, komt dubbel eerbewijs toe (letterlijk: honorarium), vooral hun, die zich belasten met prediking en onderricht. immers de Schrift zegt: Gij zult een dorsende os niet muilbanden, en: De arbeider is zijn loon waard’ (1 Timotheüs 5:17 en 18).
- ‘Indien wij het zijn, die voor u het geestelijke gezaaid hebben, *is het dan te veel, dat wij van u het stoffelijke zouden oogsten?* Indien anderen *deel hebben aan de bevoegdheid over u*, wij niet veel meer? (1 Corinthiërs 9:7,11,12).

De praktijk

Hoe dient het geven nu in de praktijk te worden verwezenlijkt? Voor alles zal het spontaan moeten gaan.... en blijmoedig! Maar toch zijn er enkele uitgangspunten aan te geven: Gods kinderen zullen de discipline en het geloof op moeten brengen om zo nodig verplichtingen op zich te nemen:

- ‘Ik achtte het dus noodzakelijk de broeders op te wekken, van te voren tot u te gaan en *uw vroeger toegezegde milde gave vooral in gereedheid te brengen*, zodat zij klaar ligt als een milde gave en niet als een afgeperste gift’ (2 Corintiërs 9:5).

Christus en om uw onbekrompen delen met hen en met allen, terwijl zij ook in hun gebed het verlangen naar u uitspreken om *de buitengewone genade Gods, die op u rust*’ (2 Corintiërs 9:12,15).

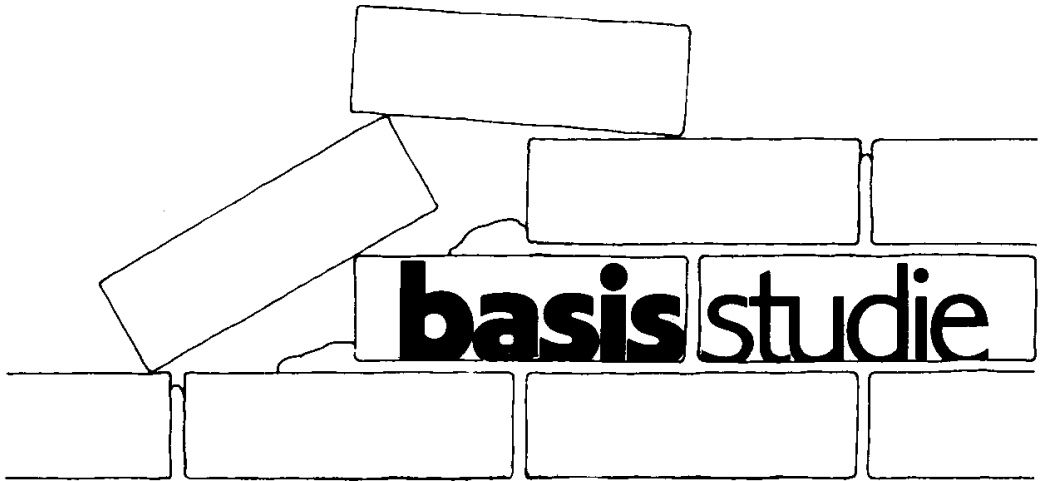
Een tweede principe is dat er regelmaat en balans in ons geven zal moeten zijn:

- ‘Elke *eerste dag der week* legge ieder *naar vermogen* thuis iets weg, en hij spare dit op, opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen moeten gehouden worden’ (1 Corintiërs 16:2).

Dankbaarheid en verbondenheid

Waar Gods kinderen elkaars nood delen en samen de verantwoordelijkheid voor Gods werk op zich nemen door te geven, ontstaat een heerlijke onderlinge verbondenheid en dankbaarheid:

- ‘Want het dienstbetoon met deze ondersteuning draagt niet alleen bij tot de behoeften der heiligen, maar het is ook overvloedig door vele dankzeggingen aan God. Want door dit duidelijk blijk van hulpbetoon prijzen zij God om *uw gehoorzaam belijden van het evangelie van*

voorbede

Wat is voorbede? Iemand tegemoet treden met een verzoek voor derden. Bidden doen we voor onszelf.

Voorbede doen we voor anderen. Als we bidden komt God ons tegemoet in onze persoonlijke nood. Wanneer we voorbede doen, dagen we God uit iets voor anderen te doen.

Waarom voorbede?

Bij God zelf leeft het verlangen, dat we bij Hem zullen komen voor het belang van anderen. Doen wij voorbede, dan geeft dat Hem gelegenheid om ons zijn goedheid, zijn liefde en trouw te tonen. God zelf roept dan ook tot voorbede op:

- *'Bidt Jeruzalem vrede toe: mogen wie u liefhebben, rust genieten; vrede zij binnen uw muur, rust in uw burchten. Om mijn broeders en*

mijn vrienden wil ik zeggen: vrede zij in u; om het huis van de Here, onze God, wil ik het goede voor u zoeken' (Psalm 122:6-9).

God zoekt mensen die bereid zijn om ter wille van anderen voorbede te doen, op de bres te staan:

- *'Ik heb onder hen gezocht naar iemand, die een muur zou kunnen optrekken en voor mijn aangezicht op de bres zou kunnen staan ten behoeve van het land, zodat Ik het niet zou verwoesten, maar Ik heb hem niet gevonden' (Ezechiël 22:30).*

Niemand minder dan Jezus zelf stimuleerde zijn discipelen om zich een te maken met de nood van de mensen

om hen heen en voorbede te doen voor de leniging van die nood:

- ‘Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hebben. Toen zeide Hij tot zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. *Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst*’ (Matteüs 9:36-38).

Geen wonder, dat ook de grote apostel Paulus zijn lezers vaak opriep om voorbede voor elkaar en voor hem te doen:

- ‘En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, *daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen; ook voor mij*, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken’ (Efeziërs 6:18 en 19)
- ‘*Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten*, opdat wij een stil

en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid... Ik wil dan, dat de mannen op iedere plaats bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist’ (1 Timoteüs 2:1,2 en 8).

Door voorbede veranderen omstandigheden. Maar niet alleen dat. Ook mensen worden er door vernieuwd. Paulus geloofde dat. Vandaar dat hij voor zijn volgelingen voorbede deed:

- ‘*Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen*, dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God’ (Kolossenzen 1:9 en 10).

Wanneer wij voorbede doen vanuit de bewogenheid die Christus zelf ervaart over het lijden van de naaste, wanneer we voor de ander bidden vanuit de leiding van Gods Geest, mogen we ook zeker zijn van de verhoring:

- *‘En wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen’* (Johannes 14:13 en 14).

Voorbede in het Oude Testament

Reeds in het Oude Testament ontmoeten we mensen die wisten wat het betekende om voorbede te doen. Zo was daar een Abraham, die voorbede deed voor de rechtvaardigen in de stad Sodom die verwoest dreigde te worden:

- *‘Het zij verre van U, aldus te handelen, de rechtvaardige te doden met de goddeloze, zodat de rechtvaardige zou zijn gelijk de goddeloze; verre zij het van U; zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?’* (Genesis 18:25).

Zo zien we hoe een Mozes voorbede deed aangaande de afgoderij van het volk:

- *‘De volgende dag zeide Mozes tot het volk: Gij hebt een grote zonde begaan, maar nu zal ik opklimmen tot de Here, misschien zal ik voor uw zonde verzoening bewerken’* (Exodus 32:30).
- *‘Mozes knielde haastig ter aarde, boog zich neder en zeide: Indien ik*

genade in uw ogen gevonden heb, Here, dan ga toch de Here in ons midden, want het is een hardnekkig volk, maar vergeef onze ongerechtigheden en onze zonden; neem ons als erfdeel in bezit’ (Exodus 34:8 en 9).

Het voorbeeld van Jezus

Jezus zelf heeft voorbede gedaan. Als iemand de kracht van voorbede onderkende, dan was Hij het wel. Hij deed dan ook voorbede voor zijn discipelen. Bekend is het ‘Hogepriesterlijk gebed’ dat Hij aan het eind van zijn leven voor hen tot de Vader opzond. Zo bad Hij dat zijn volgelingen de bescherming en de gemeenschap mochten ervaren, die gelegen is in zijn naam:

- *‘Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U, en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt’* (Johannes 17:9 en 10).

Jezus bad dat zijn volgelingen beschermd zouden zijn tegen het kwaad dat in de wereld op hen af zou komen:

- *‘Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen*

bewaart voor de boze. Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid' (Johannes 17:15-17).

Niet alleen zijn eigen discipelen, maar allen die door hen tot geloof zouden komen, worden in Jezus' voorbede opgenomen:

- *'En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn'* (Johannes 17:20 en 21).

Jezus bad ook dat zijn volgelingen iets zouden gaan zien van de glorie en de heerlijkheid die over Hem komen zouden na zijn opstanding:

- *'Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt - Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen'* (Johannes 17:24).

Het voorbeeld van Paulus

Ook de apostel Paulus wist wat het betekende om voorbede te doen. Hij besefte dat door zijn gebeden de gemeente geestelijk verder zou komen:

- *'Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here*

Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen...' (Efeziërs 1: 15-17).

- *'Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader, naar wie alle geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woning make'* (Efeziërs 3:14-17).
- *'En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, waarop het aankomt'* (Filippenzen 1:9 en 10).
- *'Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen*

en op te wassen in de rechte kennis van God' (Kolossenzen 1:9 en 10).

- *'Hiertoe bidden wij ook te allen tijde voor u, dat onze God u de roeping waardig achte en met kracht alle welgevallen in het goede en het werk des geloofs volmake, opdat de naam van onze Here Jezus in u verheerlijkt worde...'* (2 Tessalonicenzen 1:11 en 12).

Bidden om een bediening

Ook wist de apostel Paulus de gemeente op te roepen om voor zijn eigen bediening op de bres te staan in voorbede en gebed:

- *'Maar, broeders, ik vermaan u bij onze Here Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God, opdat ik behoed worde voor de weerspanningen in Judea, en dat mijn dienstbetoon voor Jeruzalem gunstig worde opgenomen door de heiligen'* (Romeinen 15:30 en 31).
- *'Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt en bidt tevens voor ons, dat God een deur voor ons woord opene, om te spreken van het geheimenis van Christus, ter wille waarvan ik ook gevangen zit. Dan zal ik het zó in*

het licht stellen, als ik het behoort te spreken' (Kolossenzen 4:2-4).

Paulus wist dat door de voorbede van de gemeente de macht en de invloed van de vijand tegen het evangelie gebroken zou kunnen worden:

- *'Voorts, broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heren snelle voortgang hebbe en verheerlijkt worde, evenals bij u, en dat wij bewaard blijven voor de wargeesten en slechte mensen; want trouw vindt men niet bij allen'* (2 Tessalonicenzen 3:1 en 2).

De eerste gemeenten

De christenen van het eerste uur wisten dat Gods kracht zich op voorbede openbaren kon. Zo werden gevangenisdeuren geopend door een engel, en kon Petrus aan een wisse dood ontsnappen:

- *'Petrus dan werd in de gevangenis in bewaring gehouden, maar door de gemeente werd voortdurend tot God voor hem gebeden'* (Handelingen 12:5).

Voorbede kan een mens die in zonde verstrikt is geraakt tot bevrijding van zijn gebondenheden brengen:

- *‘Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem het leven geven, hun namelijk, die zondigen niet tot de dood’* (1 Johannes 5:16).
- *‘Wederom, voorwaar Ik zeg u, dat, als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van mijn Vader, die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden’* (Matteüs 18: 19 en 20).

In oudtestamentische taal geeft Jesaja zijn profetische oproep tot voorbede weer. Zij geldt ook ons:

- *‘Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel... Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld, die de ganse dag en de ganse nacht nimmer zullen zwijgen. Gij, die de fiere indachtig maakt, gunt u geen rust. En laat Hem geen rust, totdat Hij Jeruzalem grondvest en het stelt tot een lof op aarde’* (Jesaja 62:1,6 en 7).